קח.

נ) לעיל פט: קז: כתובות קא. [תוספתא פי"ג], ד) [תוספ" שם ע"ש],

גירושין הלכה יא: סמג עשיו נ טוש"ע לה"ע סימן קנה סעיף ג: יא ד ה מיי שם הלכה טו נוש"ע שם סעיף י:

[מוספסם פיייג]. אסי לאיהלופי בגיטא. שיכתבנו סופר בור בגט גירושין לגרש בו ארד לאיהלופי בגישא. פירוש שיכתבנו סופר בור בגט ומשמע מי א מייי פייאל מהלי

הדין נתקדשה אלא לא חש לדקדק כיון שאין יודע חילוק בין קידושין בין נשואין: תא שמע דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יהודה בן בתירה. ואכולהו קאי בין אקדושין בין אנישואין מכלל דרבנן פליגי עליה אפילו בנישואין:

בללן של דבר אינה כאשתו לכל דבר. לאתויי בת ישראל לכהן לא תאכל בתרומה ובת כהן לישראל תאכל ולר׳ יהושע איפכא: מחמת בני אדם שאינם מהוגנים

לי זו היא עכבה שאין מן האיש. פירוש והוי מיאון ותימה דאם כן תיפשוט הא דבעי לעיל אי הלכה כר' יהודה בן בתירה בנישוחין דהכא משמע בשאינה רוצה להנשא מחמת שאינן מהוגנין לה דהויא מיאון כ"ש אם נשאת לו ומשנת רבי אלעור בן יעקב קב ונקי וי"ל דהכא לא בן יעקב קל היק איירי במיאון אלא (ג) בקטנה שנישאת שלא לדעתה קאי וקאמר עלה ר"א בן יעקב דאי אמרה מחמת בני אדם שאינן מהוגנים הוי שלא לדעתה מחמת פלוני בעלי הוי לדעתה ולריכה מיאון והשתא :דלעיל לא שייך מידי לההיא

אםה: אפי׳ כשהיא יושבת באפריון. ונושאין אותה מבית אביה לבית מכאן לשבש מה שכתב במיקוני גט מיאון לא רעינא ביה כו׳ בעלה לחופה ואמרה אי אפשי בו דאיכא למימר אי לא בעיא ליה מלא כתבינן ליה כדמשמע הכא: קטובה שלא מיאנה ועמדה בעלה לחוצי אפי׳ אורחים. דליכא בית דין ותו ונתקדשה קידושיה הן הן מיאוניה. והא דמניא לעיל ונישאת הוא מיחוניה. חשה: אפי׳ כשהיא יושבת באפריון. ונושאין אותה מבית אביה לבית

דהני מישתק שתקי ולא קא מודעי: אלל חנוני. דליכא אלא חנוני ואיכא למימר משום דאטרחה הוא להביא לו חפץ משלו: (כ) ל"ג והגדילה: נסקדשה. לאחר בלא מיאון: נקידושין. שנתקדשה לחחר פליגי דלה הוי מיחון חבל בנישוחין מודו או דלמא אפי׳ בנישואין שנישאת לאחר בלא מיאון פליגי: הלכה כר׳ יהודה. אתרוייהו איתמר: דהוה נסיבא מעיקרא. לראשון ואפילו הכי נפקא במיאון קל: למיבדקינהו. אי הוו מיהדרין ממרדייהו: ועומדת מחיקו. אם בת כהן לישראל היא: וטובלת. מפני תשמיש ששמשה ואוכלת לערב בתרומה: ר' יהושע אומר זכאי במליאתה. דרבנן אפקרוה גביה והפקר בית דין הפקר: ומיטמא לה. אם כהן הוא ואע"ג דנישואין דידה דרבנן הא אוקימנא בהחשהי כיון דירית לה הויא לה כמת מלוה: **סבעוה לינשא.** בעודה תחתיו ונתעכבה מלינשא בשבילו כאילו היא אשתו ולריכה מיאון: נחן לה גע זו היא עכבה מן האיש. דכיון שלא מיאנה בו גליא דעתה דבשבילו היתה מעכבת אללו ואשתו היא ליאסר בקרובותיה ופסלה בגיטו מן הכהונה: עלבה שחינה מן החיש. לח נתעכבה אלו בשביל אישות: מתני' נתן לה גע. ואפי׳ היא קטנה הרי היא כשאר גרושות ואסורה בקרוביו: מוסרם לחזור לו. אף על גב דאם לא החזירה ונישאת לאחר מחוך הגירושין ונתארמלה אסורה לראשון אפי׳ הכי כי החזירה ומיאנה בו אתי מיאון וגלי עלה דקטנה היא ובטלוה לגיטה ולא הוי בחזרה שניה כמחזיר גרושתו משניסת לאחר:

אתי לאיחלופי בגיטא תקינו הכי "ביום פלוני מיאנה פלונית בת פלוני באנפנא תנו רבנן מיבאי זהו מיאון אמרה אי אפשי בפלוני בעלי אי אפשי בקידושין שקידשוני אמי ואחי יתר על כן אמר ר' יהודה אפילו יושבת באפריון והולכת מבית אביה לבית בעלה ואמרה אי אפשי בפלוני בעלי זהו מיאון יתר על כן אמר רבי יהודה אפי' היו אורחין מסובין בבית בעלה והיא עומדת ומשקה עליהם ואמרה להם אי אפשי בפלוני בעלי הרי הוא מיאון יתר על כן אמר רבי (6) יוםי בר יהודה אפילו שיגרה בעלה אצל חנוני להביא לו חפץ משלו ואמרה אי אפשי בפלוני בעלי אין לך מיאון גדול מזה: רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר כל תינוקת וכו': אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי חנינא בן אנטיגנום תנא קטנה שלא מיאנה ועמדה ונשאת משום רבי יהודה בז בתירה אמרו נישואיה הן הן מיאוניה איבעיא להו נתקדשה מהו תא שמע קמנה שלא מיאנה ועמדה ונתקדשה משום ר' יהודה בן בתירה אמרו קידושיה הן הן מיאוניה איבעיא להו פליגי רבנן עליה דרבי יהודה בן בתירה או לא אם תימצי לומר פליגי בקידושין או

אפי' בנישואין ואם תימצי לומר פליגי אפילו בנישואין הלכה כמותו או אין הלכה כמותו ואם תימצי לומר הלכה כמותו בנישואין או אפילו בקידושין תא שמע אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יהודה בן בתירה יהלכה מכלל דפליגי ואכתי תיבעי לך דהוה נסיבא מעיקרא או דלמא מיקדשא ת"ש דכלתיה דאבדן אימרוד שדר רבי זוגי דרבגן למיבדקינהו אמרי להו נשי חזו גברייכו דקאתו אמרי להו ניהוו גברייכו דידכו אמר רבי אין לך מיאון גדול מזה מאי לאו דהוה נסיבא לא דהוה מיקדשא קידושי יוהלכה כרבי יהודה בן בתירה ואפי' בנישואין דקמא: רבי אלעזר אומר וכו': אמר רב יהודה אמר שמואל חוזרני על כל צדדי חכמים ולא מצאתי אדם שהשוה מדותיו בקטנה כרבי אלעור שעשאה רבי אלעור כמטיילת עמו בחצר ועומדת מחיקו ומובלת ואוכלת בתרומה לערב יחניא רבי אליעזר

אומר אין מעשה קמנה כלום ואין בעלה זכאי לא במציאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפרת נדריה ואינו יורשה ואין מיטמא לה כללו של דבר אינה כאשתו לכל דבר אלא שצריכה מיאון רבי יהושע אומר יבעלה זכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה ויורשה ומיטמא לה כללו של דבר הרי היא כאשתו לכל דבר אלא שיוצאה במיאון יאמר רבי נראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע שרבי אליעזר השוה מדותיו בקטנה ורבי יהושע חלק מאי חלק אי אשתו היא תיבעי גם לרבי אליעזר נמי אי לאו אשתו היא מיאון נמי לא תיבעי אלא בכדי תיפוק: ר"א בן יעקב אומר וכו': ה"ד עכבה שהיא מן האיש ועכבה שאינה מן האיש א"ר יהודה אמר שמואל תבעוה לינשא ואמרה מחמת פלוני בעלי זו היא עכבה שהיא מן האיש מחמת בני אדם שאינם מהוגנין לי זו היא עכבה שאינה מן האיש אביי בר אבין ורב חנינא בר אבין דאמרי תרוייהו נתן לה גם זו היא עכבה שהיא מן האיש והוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה מיאנה בו זו היא עכבה שאינה מן האיש והוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן הכהונה הא קתני לקמן הממאנת באיש הוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן הכהונה נתן לה גם הוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה פרושי קמפרש: ב**ותני** ספממאנת באיש הוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן הכחונה נתן לה גם הוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה נתן לה גם והחזירה מיאנה בו ונשאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה מותרת לחזור לו מיאנה בו והחזירה נתן לה גם ונשאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה אסורה לחזור לו

הגהות הב"ח

(A) גמ' אמר ר' יהודה אפי' שיגרה כל"ל ותיבות יוסי בר נמחק: (ב) רש"י יוטי כו למחק. לפי הב ד"ה ל"ג והגדילה. נ"ב טעמו דהא לקמן פליגי בה לבנו לאו פון כל כל לבי לה מחמת קט: (ג) תום' ד"ה מחמת יכו׳ אלא אקטנה שנישאת: